

Det er det, han sagde. (*Socialministeren* [Borghjerg]: Mente han da, der vilde komme en Fordyrelse af alting?). Ja, ellers holder han vel ikke en hel Tale med et Afsnit, hvori han undersøger, hvordan dette Forhold vil komme til at virke, og hvori han fremkommer med de Ord, jeg citerede før. (*Socialministeren* [Borghjerg]: Det er umuligt, det maa være ganske hypotetisk).

Jeg vil gerne sige til Socialministeren — og det kan ogsaa gælde det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, som henviste til Fredstraktaten og til, at man skulde stræbe hen imod en 8 Timers Arbejdsdag —, at det, vi her staar og forhandler, er ikke, hvorvidt vi skal stræbe hen imod en 8 Timers Arbejdsdag eller ikke, men hvorvidt vi skal lovfæste en 8 Timers Arbejdsdag eller ikke, og det staar der ikke noget om i Fredstraktaten. Der staar ogsaa i Fredstraktaten noget om, at man bør stræbe hen mod Lønninger, der sætter Arbejderne i Stand til at leve nogenlunde anstændigt, men derfor er der ingen, der har følt sig forpligtet til at fremsætte Lovforslag i Rigsdagen, der bestemmer en vis Minimumsløn.

Den højtærede Socialminister og det ærede Medlem Hr. Dahlgaard argumenterer, som om vi skulde være forpligtet til at gennemføre en 8 Timers Arbejdsdag, men samtidig tager de Ordet for, at vi skal indføre visse Undtagelsesbestemmelser, hvorved det bliver muligt at arbejde længere end 8 Timer, nemlig i de Virksomheder, hvor de mener, det er nødvendigt, hvor de mener, det er samfundsgavnligt. De kan altsaa godt til Trods for Fredstraktaten fravige 8 Timers Arbejdsdagen, naar de mener, det er nødvendigt og hensigtsmæssigt. Men naar de kan gøre det, hvorfor kan vi saa ikke ogsaa gøre det, selv om vi mener, at der er flere Steder, hvor det vil være upraktisk og uanvendeligt med den korte Arbejdstid? Vi kommer derved ikke mere i Mødsætning til Fredstraktaten, end de gør.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard gav mig, ja, Venstre i det hele taget et godt Raad, nemlig at vi skulde undersøge Spørgsmaalet og se at komme til Bunds i, hvordan Forholdene i det hele taget laa. Det er et godt Raad, som jeg i og for sig kan takke for. Men der skal jo noget for noget, naar Venskab skal holdes, og derfor maa jeg maaske ogsaa give det ærede Medlem Hr. Dahlgaard et Raad. Jeg vil anbefale ham at gaa ind i den Tankegang, at et Parti og en Mand

godt kan have undersøgt og overvejet et Forhold og alligevel komme til et Resultat, der ikke absolut falder sammen med hans Opfattelse. Det ærede Medlem har en Tilbøjelighed til at gaa ud fra, at naar man ikke har samme Opfattelse af et Spørgsmaal som han, saa har man ikke undersøgt det, saa har man ikke gjort sig Flid for at komme til Bunds i det. Forholdet her er det, at det ærede Medlem har en bestemt Opfattelse eller rettere sagt en ubestemt Opfattelse — jeg blev i alt Fald ikke rigtig klog paa, hvad hans Mening egentlig var —, men han har altsaa en Opfattelse, og den hævder han. Vi har en anden Opfattelse, og den kan vi jo have Ret og ogsaa Pligt til at hævde, og at vor Opfattelse af Sagen er forskellig fra hans, behøver ikke at være et Bevis for, at vi ikke har gjort os Umage for at undersøge den rigtigt og komme til et sagligt begrundet Standpunkt.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard sagde, at jeg kæmpede mod Vejr møller, naar jeg argumenterede for, at Washington-Konferencens Resultat ikke var bindende for den danske Rigsdag. Nej, dér kæmpede jeg ikke mod Vejr møller, jeg kæmpede mod noget, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet havde anført. Han havde nævnt Arbejdsgivernes, Arbejdernes og Regeringsrepræsentanternes Underskrift, og den mente han burde juridisk og moralsk forpligte os, saa det var det ærede Medlem Hr. Schrøder, jeg argumenterede imod, og jeg haaber dog ikke, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard vil betegne ham som en Vejr mølle.

Derefter talte det ærede Medlem Hr. Dahlgaard vidt og bredt om, hvordan de havde det i andre Lande, og hvordan Folk mente dér; og han citerede, saa vidt jeg forstod, lange Stykker af Udtalelser herfra. Det kan være meget interessant, men at man har en 8 Timers Arbejdsdag i andre Lande, er ikke noget afgørende Bevis for, at det er rigtigt at have det. At der kan findes Folk, og ogsaa mange Folk, som mener, at det er rigtigt, er ogsaa muligt, men hvis man overfor det ærede Medlem argumenterede paa samme Maade i Toldspørgsmaal f. Eks., vilde han saa bøje sig derfor? Selv om man kunde henvise til mange Lande, der havde indført Toldbeskyttelse, og fremføre Udtalelser fra mange betydende Folk i Udlandet om, at Toldbeskyttelse var den rigtige Vej at gaa, tvivler jeg ikke om, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard vilde sige: